

HAJNALTÓL SZÜRKÜLETIG

Habarcspötty

szöveg: Horváth Júlia Borbála, fotó: Sebestyén László

A január, a február... – talán nem túlzás azt állítani, hogy a két legmostohább hónapja az évnek. Nagy korszakok, ünnepek előtti és utáni köztes állapot; utólag mindig úgy gondolhatni vissza rá: eltelt valahogy... – diergő délutánokkal, forraltboros bögrével a kézben vagy éppen zúzmarás zakóban állva a hóesésben; ebben az időszakban a lakosság nagy része rendszerint készül vagy vár valamire. Tanár a nyarat, kőműves a telet óhajtja; meglepő átfedések észlelhetők a két szakterületen.

Hajnali három óra negyvenötökör elcsörrenti magát az óra, mely hagyományos megoldás visszalépés az előző hetekhez képest, amikor a *Popcorn* fantázianeveű telefonhang nemhogy segítette az ébredést, sokkal inkább elősegítette a továbbbalvást. A ruganyos izmok hamar bemelegszene, nyújtózás, mosdás, öltözködés, indulás előtt gyors uzsonnakészítés. Szürküül vagy pirkad, szinte mindegy is, köd ereszkedik a sofőr szemére, ha nem vigyáznak rá a kollégák. Útközben menetrend szerint váltakoznak a témák: *az időjárás... a megrendelés... a lányok... a fiúk... a főnök...* – ja, nem, mert ő itt ül, és jelenlétéről jót vagy semmit, főleg ha magas pozíciót tölt be. Budapest nagyjából egy negyvenes, kilométerben mérve, nyáron szűk óra alatt megjárható, télen bő ötven perc. Az első hallgatag félóra után előkerülnek az illatok, vaskos ujjak markolják a késnyelet, szeletelik a paprikát: májkrém, szalámi, néha hagyma és kóla, ebben maradunk. *Tévhit a piálás, bizonyos színvonal fölött nem engedheti meg magának a melós. Nyolc-kilenc zsömlé az adag, sokan nem nézik ki belőlem...* – Délre egy sincs belőle, a fal viszont pár óra alatt nyolcvan centit is emelkedik, nemhiába simogatták a dolgos kezek.

Munka közben szól a rádió, annak is a legvidámabb állomása: *Ma úgy érzem, bármit megtehetek... Holnap meg majd újból heverészek...* – rikkant a segéd, kívülről fújja, az idősebbeknek semmit sem mond a nóta, dallamokhoz szoktak nem pedig énekes szavaláshoz: *Éj lettem, csend a hangom... A napot akartam, s elégett minden...* – az introvertáltabbak oda se fűtyülnek, rezzenéstelenül rakják egyik téglát a másik után, őket egészen más stílus hozná lázba – de arról majd munka után születik döntés. Pillanatra sem halkul a zeneszó, közben nyúlnak fölfelé a falak, csinosodik az utca; munkásember alig is gondol bele, hogy város születik a keze által, évszázadra vagy még továbbra. *Inkább a színt tessék már végre kitalálni, drága...* – elrugaszkodott lelket csak eképpen lehet visszabilenteni: *orgonalila, esetleg mályva... beige csíkokkal...* – végül maradnak a fehérnél mint legegyszerűbb, megunhatatlan árnyalatnál.

Közben két-három kerülettel arrébb szintén beindul a nap. A könnyű reggeli után telefonálás, levélrendezés és néhány haszthatatlan elintéznivaló a környéken, utána vissza a bázisra, és megkezdődik a délelőtti műszak: az iskolás zenetanulók egymásnak adják a kilincset. *Régi vágyam az éneklés... színész szeretnék len-*

ni, lehetőleg musical... anyukám mondta, hogy próbáljam meg... én, én, csak úgy... – változatos elképzelések változatos megközelítéssel, a zenetanárő kötelességének érzi közölni, hogy: a megasztárság felé sem mindig tiszta kezek szorgossága vezet... – Majd fölhúzza a zongorázó gyűrűjét, s fürge ujjakkal a billentyűk közé csap: *dó-mi-szó-mi-dó...* – csodálkozó szemek: *mi? dó?* – a gyakorlottabbja tüstént ugrik, és a megfelelő pozícióba helyezi a hangokat; ki szemét lehunyva, más kimeresztve szuszog, csücsörít, emel... – igen, emel, mert támasz nélkül nincs hang, hang nélkül éneklés, éneklés nélkül pedig értelme az életnek.

No, no... nem kell mellre szívni... – csitít a tanárő, és elmagyarázza, hogy mi a lőfűl az a légyszájpad-emelés. *Mintha ásítanál, de nem alszol... csukott szájjal mondd: ááá...* – és folytatja a skáláztatást: *miiii-maaa-meee-mooo... ha helyes technikával énekel, nem lesz hamis hang...* – már ami a hangközöket illeti. Összekacsint a diákság, és a fiúk-lányok módosult hüvelykujjal pötyögik telefonba a digitális jegyzetet: *a tisztség fél egészség...* – Filoména, a korelnő (63) a múltba réved, hogy milyen szövegkörnyezetben hallott már hasonlókat: *a tej élet, erő egészség...* – majd erőre kap, és amúgy korabeli szövegeket dúdolgat: *Barátom, Reklám úr leleményes ember, Eladja jól, miről azt gondolná: nem kell...* – kedélyesen folyik az óra, rövidesen kitelik a délután, sokat tanulnak egymástól a jelöltek; leginkább abbéli megértésre van szükség, hogy el-

higgyék, a fürdőszobai akusztika teljes kihasználása is a karrier fontos állomása.

Odakint lassú este kerekedik, Laci elmossa a habarcsos vödört az építkezésen, és alaposan leöblíti a kezét. Kicsit húzza az időt, hogy elrendezze magában a szavakat, néhány kirívó pöttyöt szétmaszátol a kövön, majd beüti a megfelelő telefonszámot. Gyors, lényegre törő beszélgetés következik, melynek eredménye meghallgatási időpont a tanárőnél. A személyes bemutatkozás hasonlóképpen legényes: *– Kőműves vagyok... négy éve szabadultam fel... szeretem a zenét... otthon diszkóztam a helyieknek, de nem volt elég megrendelés... az ünnepek unalmasan teltek... de most itt vagyok, és ez jó...* – A beszélgetés alatt kiderül, hogy szereti a régi katonadalokat, munka végeztével is rengeteg energiája marad (nemhiába a kilenc zömle), és hogy a vakolás az egyik legnehezebb művelet. A tanárőnt érdeklí a sztori, leragad a részleteknél, és Laci szűkszavúan mesél tovább terveiről. A leendő házról, ami a családi kert végében épül majd, a vágyról, hogy kipróbálja végre a ketrecharcot, esetleg a bokszot, és a téli álmodó falujáról, ahol az éjfél miután kinyit a kocsmá.

– Nos, lássuk, miből élünk... – gyürkőzik a tanárő, és csavar egyet a zongorázó gyűrűjén. Laci sem ússza meg: *miiii-maaa-meee-mooo...* – hirtelen kívülről látja magát, amint áll egy belvárosi zongora mellett, és botladozó nyelvvel próbál kiejteni értelmetlen szótagokat, mindezt dalban. Szívtájon viszont meleg bizsergést érez, a

lehetőség és a megfelelés izgalmát: hoszszúnak ígérkezik az út, amelyre lépni készül. *Jól van dolga a mostani huszárnak... Nem kell szénát kaszálni a lovának...* – első lecke, önálló választás, napi gyakorlás és állandó zenehallgatás a zenésélet sajátja; menni fog? *Persze, persze...* – lelkes a Laci, hiszen ezt akarta, a rádióval együtt éneklésben már egészen jó eredményei voltak. *Kiindulásnak nem rossz... De az igazi, amikor egy egész termet betölt a hangod... a hallgatóság átadja magát a zenének... siker... taps... csillogás...* – a tanárőnek sem kell messzire mennie elragadtatásért, amikor végre kopognak az ajtón.

Egymást követik a jelöltek, vékonyka lányocská belép, ő már másfél éve gyűri, énekarban kezdte, onnan akarna kiemelkedni. Köszönti az új fiút, bemutatkoznak egymásnak, tetszik neki a feltornyozott csutka haja, a keskeny, tiszta arca. Beszédbe elegyednek, ki, honnan jött, és hová tart. A tanárő megszakítja a csevejt, a lány belekezd a következő skálába, de később, a szünetben tudakozódik: *most kezdted?* – Laci félszegen vagánykodik, az is tetszik neki: *jó fazon... színpadra termett...* – meglátjuk, óvatos a lelkesedés – *a többi már csak a Laci kitartásán múlik...* – mire tanár-diák egybehangzón felmondja a következő leckét: *és a szerencsén...* – Lassan a vége felé közeledik az óra, a lány időnként oldalvást sandít, mosolyog a szeme, de belül irigykedik kicsit, s azt kutatja, hogy csinálja ez a gyerek, hogy alighogy beállít, máris újság cikk jelenik meg róla. ●